

Yakup

"Vroeger stond het hier bekend als een wat slechtere buurt, Middelland, Kruiskade en de verlenging ervan, niet echt als een buurt waar je naartoe zou verhuizen. Maar de mensen die hier woonden waren altijd hele warme mensen. Ik heb meegemaakt hoe het van een zogenaamde slechte buurt naar een goede buurt is gegaan. Het klinkt misschien heel hard, maar ik heb zeg maar gezien hoe meer allochtonen de buurt uitgetrapt werden om meer autochtonen mensen de buurt in te krijgen. Van een buurt van 'oh die reddten zich wel' naar een buurt van 'daar moet plaats gemaakt worden want de ligging is perfect. De stad is heel dichtbij, 10 minuten en je bent er, 10 minuten en je hebt het centraal station, je hebt trams, bussen om de hoek.. alles.

Ik ben niet blij met de verhuizingen. Mijn ouders wonen sinds 87 in de Duivenvoordestraat, al 33 jaar zo'n beetje. Ik ben in 93 in Dijkzicht geboren en sinds altijd woon ik hier. Mijn moeder zat heel vaak op het pleintje met haar burens, lekker in de zon, lekker te babbelen, dingen te naaien en dergelijke. Hierachter, bij de Aleidisstraat, heb je ook een pleintje en daar was het precies hetzelfde. Mijn jeugd heeft zich hier en in de Aleidisstraat afgespeeld. Ik zag mezelf hier wel oud worden. Ik ben een persoon die veranderingen moeilijk vind dus dat helpt ook niet. Maar goed, ik vind het jammer, mensen die al 20+ jaar hier wonen worden hun huis uitgetrapt omdat de gemeente een beslissing neemt en dat is dan wat het is.

Een hele tijd geleden was hier een referendum om te peilen hoe men over de woonvisie dacht. Maar ja, het overgrote deel van de mensen die hier wonen zijn ouderen. Hun sociale kring bestaat uit hun tv en uit het raam staren zo'n beetje. Er zijn ook veel mensen die de taal niet goed kunnen, als je hun nog moet uitleggen wat het probleem is en ze zover moet krijgen dat ze gaan stemmen dan heb je automatisch al

verloren om zo te zeggen.

Onze burens zijn verhuisd naar de Aleidisstraat, net onder de woning van een vriendin van mijn ma, dus ja, dat stak wel een beetje. Dat klinkt misschien wel egoïstisch maar als het om zoiets gaat mag je dat wel een beetje zijn. Je ziet mensen verhuizen die minder lang dan ons hier wonen en dan ga je je wel afvragen of er nog een goed huis voor je overblijft. Mijn ouders waren van plan hier te wonen tot aan hun dood of terugkeer naar Turkije. Mijn moeder is niet blij. Mijn vader spreekt er eigenlijk alleen over als Woonstad weer een brief stuurt, waar alles een beetje raar op staat. Daar hebben we soms woordenwisselingen over, ik denk dan dat ze een ding bedoelen en mijn vader denkt wat anders. Dat zorgt wel een beetje voor koppijn thuis. Zijn we nou zelf verantwoordelijk voor het vinden van een woning of niet?

Als je wat jonger bent, ben je actief, denk je op een ander manier dus dan komt het wel oké, maar ouderen denken anders, ze denken op een bepaalde manier en het is moeilijk om ze iets van een andere punt in te laten zien. De oma, van mijn broer zijn vriend, die was heel erg gestrest. Wij hebben hier geen familie in de buurt maar mijn moeder is heel sociaal dus die kent iedereen, die wilt echt niet uit haar sociale kring gezet worden.

Hier voelt het echt als thuis, ik voel me veilig en overal zitten herinneringen aan vast. Je had daar achter het zwembad een voetbalveldje, het rode pleintje noemden we dat. Daar heb ik destijds veel gevoetbald, bij de Henegouwer ook. Ik hecht veel waarde aan die kleine dingen. Hier had ik ruzie met een vriend en daar hebben het weer goed gemaakt, hier hebben we belletje getrokken en zijn we weggerend, dat soort kleine dingen. Toen mijn broer trouwde zat de hele straat vol met toeterende auto's en iedereen keek naar buiten. Een keer hadden ze op het plein, om

de ene of andere reden, een soort plastic dingen gezet waar je op kon zitten en toen was iedereen weer buiten. Vanuit mijn raam zag ik kinderen spelen, oude vrouwen die lekker babbelen met elkaar, daar word ik blij van.

Toen ik klein was kwam ik ook vaak in het buurthuis naast de Bas. Het was heel chaotisch, je kon lekker pingpongen of tafelvoetballen, maar er was niemand die de baas was. Het was leuk, jammer dat het weg is gegaan, het had wel tot iets moois kunnen uitgroeien. Toen het Wijkpaleis daarin kwam ben ik er niet geweest, ik zag wel vaak mensen daar gezellig zitten maar ik wist nooit zo goed wat daar de bedoeling was, ik heb me er ook niet verder in verdiept.

Als je even snel door de buurt gaat denk je misschien van dat lijkt wel een beetje een killer buurt maar het is een samenhangende buurt die naar elkaar omkijkt. Als je buiten pech zou hebben zou je niet lang zonder hulp staan. Misschien is het geen buurt waar iedereen heel vaak bij elkaar over de vloer komt maar het is er wel een waar iedereen goed met elkaar is. Het helpt misschien ook dat ik hier ben opgegroeid en dus de buurt ook goed ken.

Het is echt een multiculti buurtje, je groeit hier op met christenen, moslims, Turken, Marokkanen, met zo'n beetje alles.

Als je in een bubbel leeft waar iedereen hetzelfde is als jij, hetzelfde denkt als jij, dan is het moeilijk om in te zien hoe een ander denkt.

Dat heb je hier niet, zo'n bubbel. We hadden Marokkaanse burens over de vloer, een jaar of 10 een Nederlandse buurvrouw met haar kinderen, die kwamen ook vaak bij ons thuis. Ik zat op een christelijke basisschool en een katholieke middelbare school, ik herinner me nog dat we vrijdag de bijbel lezen. Als je hier in buurt loopt lijkt het ene gezicht niet op het andere, dat is leuk. Zo leer je open te zijn voor bepaalde gerechten, gedachten, tradities. Als mijn moeder bijvoorbeeld iets speciaals te eten maakt deelt ze het uit aan de burens. Als de burens wat lekkers maken krijgen wij daar wat van. Respect voor

anderen daar ben ik mee opgevoed en dat is ook wat je meekrijgt als je in deze buurt opgroeit.

Er is angst dat de buurt te duur wordt. Het helpt ook niet dat ze de fabriek om de hoek gerenoveerd hebben en daar nu belachelijke hoge huren vragen. Dat is wel een punt van zorg, als dat de norm wordt kan je wel 85 procent van de mensen uit de buurt eruit trappen.

Sommige mensen komen rond omdat hun huur zo laag is, een buurman die met pensioen is vertelde mij dat. En het is niet zo dat hij dan meer kan gaan werken of iets. Ik ben beetje pessimistisch, daardoor geloof ik heel vaak niet wat Woonstad zegt. Ik begrijp hun financiële plaatje maar het is heel kut als je alleen naar cijfers kijkt want er zitten mensen achter die cijfers. Dus als ze zeggen dat hun prioriteit is om ons op een goede manier te verhuizen, dan geloof ik het niet. Maar goed, dat is ook de doemdenker in mij, ik denk dat ze iedereen de buurt uitwerken, omdat er minder sociale huurwoningen zijn.

Ik kijk op Woonnet elke dag en ik krijg er elke keer een kutgevoel bij. Ik weet het zeker, de dag dat we hier weg gaan, dat ga ik echt niet leuk vinden. Ik heb nooit een antwoord gehad op de vraag wat wil je doen als je later groot wordt, al sinds de basisschool niet. Ik denk gewoon gelukkig zijn, een goed leven hebben.

Ik heb daar dagelijks problemen mee, dat ik niet weet wat ik wil, maar dat komt wel een keer goed.

Voorlopig woon ik nog bij mijn ouders, omdat ik het fijn vind en het is ook een beetje een financieel ding maar ook een cultureel ding. Bij de Turkse gemeenschap, ik denk ook bij de Marokkaanse gemeenschap, is het zo dat je pas uit huis gaat als je gaat trouwen. Voor mezelf zie ik het niet zo snel gebeuren, ik zie het wel gebeuren, maar niet in de komende twee jaar. Maar hé, ik hoef geen huur te betalen en het eten is gratis, dus voor nu zit ik wel goed." Zegt Yakup lachend.

Lenie

“Deze buurt ken ik al heel lang. Mijn oma woonde op de Hennewierstraat nummer 16. Wij woonden op de Nicolaas Sasstraat en ik weet nog dat ik altijd huppelend naar haar toe ging. Rond mijn 5de werd ze ziek en toen zijn we met mijn moeder bij haar ingetrokken. Tussen mijn ouders boterde het ook niet goed, het was een huwelijk van likmevestje. Dus mijn vader vond het niet erg dat we weggingen. Mijn vader ken ik niet zo goed, die heb ik niet lang meegemaakt en toen heeft hij zich teruggetrokken en ik ook, want ik had niks met hem.

Ik heb alleen de lagere school gedaan. Rond mijn 15de ging ik op Noordereiland in een kartonnagefabriek voor luxe verpakkingen werken. Het was leuk werk, allemaal bonbondozen aan elkaar plakken, hoe meer je plakte hoe meer je verdiende. Mijn moeder werkte daar en ik ging weleens mee. Een leuke collega van haar stelde toen voor of ik er ook niet kon gaan werken. Zo is dat gegaan. Daar heb ik ook mijn schoonzus leren kennen. Ik ging een keer met haar mee naar huis en zo kwam ik aan mijn man....

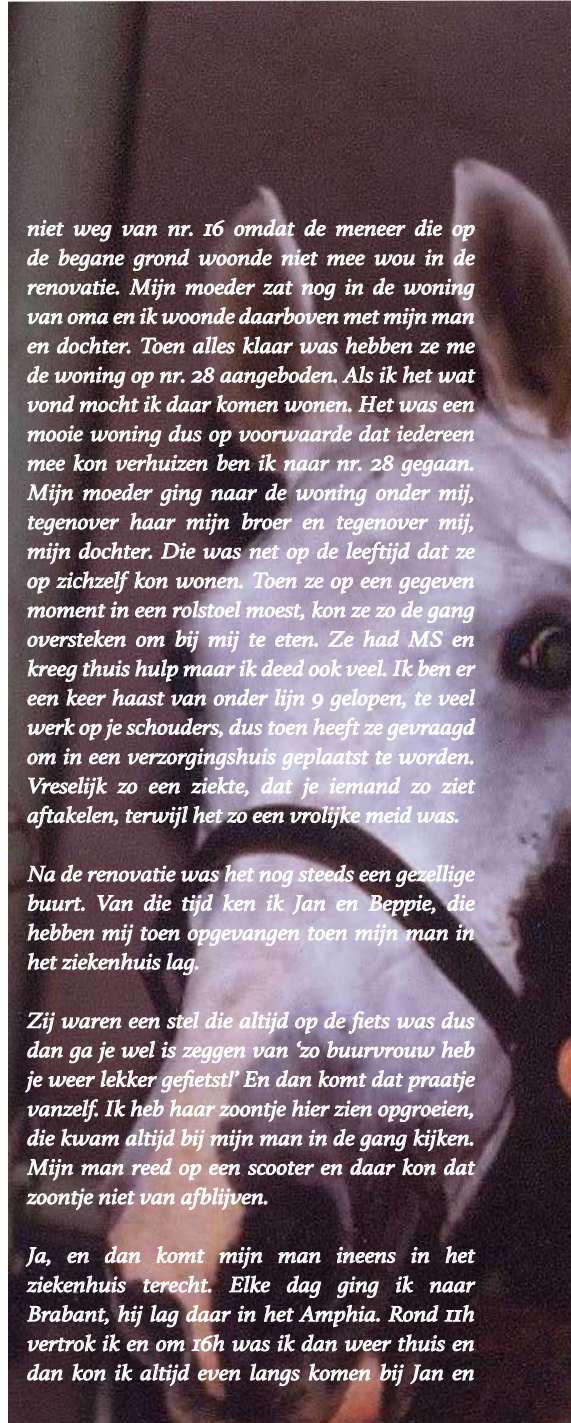
Vroeger was het hier een ‘karbonadebuurt’, voor alle ramen hing een mooi vitrage, de koperpoetsers kwamen aan de deuren en op zondag werd de stoep geboend. Wel erg kerkelijk, maar daar had je geen last van. Kinderen speelden gewoon met mekaar, iedereen ging goed met elkaar om. De oudjes zaten achter het raam en die zwaaiden dan. Waar Pauline nu woont was eerst een omaatje. Omaatje Katwijk geloof ik, daar had ik heel goed contact mee. Ik ging daar koffie bij drinken omdat ze oud was, dat vond ze leuk. En zij ging dan weleens een krentenbrood bakken, die ze dan weer bij mij kwam brengen. Tijdens de renovatie in de jaren 80 hoefden we

niet weg van nr. 16 omdat de meneer die op de begane grond woonde niet mee wou in de renovatie. Mijn moeder zat nog in de woning van oma en ik woonde daarboven met mijn man en dochter. Toen alles klaar was hebben ze me de woning op nr. 28 aangeboden. Als ik het wat vond mocht ik daar komen wonen. Het was een mooie woning dus op voorwaarde dat iedereen mee kon verhuizen ben ik naar nr. 28 gegaan. Mijn moeder ging naar de woning onder mij, tegenover haar mijn broer en tegenover mij, mijn dochter. Die was net op de leeftijd dat ze op zichzelf kon wonen. Toen ze op een gegeven moment in een rolstoel moest, kon ze zo de gang oversteken om bij mij te eten. Ze had MS en kreeg thuis hulp maar ik deed ook veel. Ik ben er een keer haast van onder lijn 9 gelopen, te veel werk op je schouders, dus toen heeft ze gevraagd om in een verzorgingshuis geplaatst te worden. Vreselijk zo een ziekte, dat je iemand zo ziet aftakelen, terwijl het zo een vrolijke meid was.

Na de renovatie was het nog steeds een gezellige buurt. Van die tijd ken ik Jan en Beppie, die hebben mij toen opgevangen toen mijn man in het ziekenhuis lag.

Zij waren een stel die altijd op de fiets was dus dan ga je wel is zeggen van ‘zo buurvrouw heb je weer lekker gefietst!’ En dan komt dat praatje vanzelf. Ik heb haar zoontje hier zien opgroeien, die kwam altijd bij mijn man in de gang kijken. Mijn man reed op een scooter en daar kon dat zoontje niet van afblijven.

Ja, en dan komt mijn man ineens in het ziekenhuis terecht. Elke dag ging ik naar Brabant, hij lag daar in het Amphia. Rond 11h vertrok ik en om 16h was ik dan weer thuis en dan kon ik altijd even langs komen bij Jan en

Beppie. Na twee en halve week is hij naar de Nieuwe Binnenweg overgeplaatst, Simon en Anna heette dat toen maar daar heeft hij geen week gelegen. Jan ging toen ook weleens mee.

Op vrijdag zei die 'wat ziet ie er slecht uit' en op zaterdag was hij overleden. Had ik niet aan zien komen dat ie ineens weg zou wezen, even slikken hoor, het is voor mij als de dag van gister. Ze zeggen weleens dat het slijt maar het slijt niet.

En dan nu die uitverhuizing, dat is echt moeilijk. Vijf jaar geleden begonnen ze er al mee en van af die tijd ben ik steeds slechter geworden. Wat is de toekomst? Als dat niet geweest was, was ik misschien nu wel fitter geweest, het vreet aan je. En ik dacht bij me eigen Jezus eind van het jaar word ik 82 dat is toch niet normaal, dat was ik helemaal niet van plan, mijn man is 78 geworden. Komt helemaal niet voor in mijn familie boven de 81.

Wat mis ik? Nou ja, gezellige mensen om u heen. Ja, de goede oude tijd, dat is over op onze leeftijd valt niks aan te doen. Ik ben gewoon tevreden. Als het moet kan ik nog heel langzaam naar Bas van de Heijden, alleen ik kan niet met boodschappen teruglopen want ik loop met een stok. Hier midden in Rotterdam is mijn favoriete plek. Ik vind, als je buiten komt moet je winkels zien, het moet een beetje druk wezen. Ik kan niet tegen de stilte, daar zou ik gek van worden. Ik ga niet zoveel meer naar buiten, misschien alleen voor een blokje om. Op dinsdag ga ik altijd bij Carla om de hoek koffiedrinken. Die ken ik al haast 100 jaar, die kwam al koffiedrinken bij mijn moeder. Zij heeft mijn sleutels en ik heb ook die van haar. Voor als moeder niet thuis is en een van de zonen voor deur staat, dan kunnen ze de sleutels bij mij halen, moet kunnen toch.

Van voor de renovatie is geloof ik alleen de familie Smit er nog. Pietje Smit, die woonden met ze allen in dat kleine beneden huisje. Met zijn achten of tien als ik het goed heb onthouden. Ik weet in mijn achterhoofd dat Piet goed is met computerspul dus als ik echt een keer omhoog zit kan hij komen helpen. Maar omdat ik alleen

ben wil ik het toch ook zelf kunnen. Goede instelling vindt Piet het. "Als die anderen het ook zo deden..." zegt ie dan.

Marco, de zoon van de zus van Piet, gaat de laatste paar maanden met mij een keer in de maand pinnen. Met de auto brengt ie me naar de automaat. Alleen vind ik het een beetje link gaan worden en zo ver uit de buurt, want die hier in de buurt zijn of leeg of doen het niet. Ik voel me niet zo veilig, je bent alleen en je moet zo in een rijtje staan, en ik loop slecht. Je bent bang dat je gaat struikelen. Als je net gepind hebt en je hebt gestruikeld nou ja dan ben je in de aap gelogeerd.

Mijn bovenbuurvrouw doet om de 14 dagen boodschappen voor me, dan geef ik een briefje mee en sleutels. Als ik niet thuis ben ruimt ze mijn boodschappen op, ze weet precies waar alles moet. Zo is niet iedereen in andere buurten, na ja, hier is dat zo gegroeid. Wij wonen hier altijd al in een heel fijn trappenstelsel, als er iets is dan praten we met elkaar en is het weer opgelost, nooit geen ellende.

Ik heb zolang ik hier leef altijd fijn gewoond. Verhuizen zie ik niet meer zitten met mijn leeftijd. Oude bomen verplant je niet zeggen ze altijd. In dit huis zitten zoveel herinneringen aan mijn man en mijn dochter. Dat allemaal wat hier staat ben je kwijt, dat moet je opgeven, het is net alsof de poten onder je stoel weggezaagd worden. Dat overleef ik niet. De herinneringen hier die moeten zo blijven tot ik mijn ogen sluit. Dan doet mijn broer dat wel voor me wegwerken. Omdat nog van tevoren te moeten doen en dan in een ander huis alles weer moeten zetten zoals het hier is, nee dat gaat niet, en naar een verpleeg of verzorgingshuis ga ik al helemaal niet. Mijn huisdokter zei, 'doe alles wat je wilt opschrijven, dan staat het vast in de computer' en dat heb ik gedaan, mijn laatste wil heb ik opgeschreven. Vanaf hier is het einde."

Interview: Marie-Sarah Simon.